

Театърът допълва ли възпитанието на децата?

Мисля, че ние, театралите, имаме много голям ангажимент към нашата публика, защото това, което се каже на сцената, понякога излиза, че е закон. И затова трябва много да внимаваме какво казваме, как го казваме. Има много леки начини да достигнеш до нещата, до истината. Дори и да се говори за големи, за тежки теми, може така да се направи по театрален начин, че много леко да се влезе в тях. Всяка дума трябва да е премерена.

Как работите със Свила Величкова, вашата сценографка?

Работим с нея от 17 години. Първият спектакъл, по който работихме, беше „Грозното пате“, който играем и до днес. Режисурата беше на Росица Миновска-Деведжиева. И след 12 години реших да направя още един спектакъл със Свила и това беше „Палечко“. Спектакълът се роди в България, но беше направен по италианските канони. Не казвам дали това е по-добре или по-лошо, просто постановката беше направена с мисълта за италианските деца. Гледах спектаклите на българските продукции сега на фестивал и откривам голяма разлика.

„Аз, Палечко“
„Me, Tumbelino“

Някои от колегите ви, с които разговарях тук на „Панаира на куклите“, споделяха, че кукленият език е универсален, достъпен за децата от различните страни. Така ли е?

Не мисля така. Според мен не всички деца са еднакви и ние не можем да правим спектакъл, който да е разбран от всички. Аз играя от най-северния до най-южния регион на Италия по различен начин. В единия случай, децата стоят мирно, слушат, гледат, а на юг стават все по-емоционални. Днес играх много бавно, в сравнение с това, което правя в Италия. Ритъмът беше по-забавен, за да може да е по-разбираемо, имайки предвид езика. ■

ADULTS ЗАБРАНЕНО ЗА
FORBIDDEN ВЪЗРАСТНИ

III международен театрален фестивал за детска и младежка публика „Забранено за възрастни“

III International Festival for Children and Youth Audience "Adults Forbidden"
6-10.10.2014 Смолян / Smolyan, Bulgaria

Афиш на фестивала

Приказка за Скитника-Крал, Столичен куклен театър.

Хип-хоп, Театър на Симоне Романо, Италия.

Летяща крава, Танцова компания „Де Стилте“, Холандия.

Грозното патенце, Милатеатър.

Храбрият шивач, Театър „Ариел“.

Карагьоз – вещиците и индийският факир, Театър

„Темпо“, Турция.

Театрална мозайка, Театрална школа „Юлия Огнянова“.

Дуети, Танцова компания „Де Стилте“, Холандия.

Приказки за клоуните, Театър „Хенд“.

Фолклорна магия, КТ-Стара Загора.

Лазарица, РДТ-Смолян.

Аз, душата, Център за изкуства „За Родопите“.

Летящата класна стая

Катерина Георгиева

Има много неща, които ме карат да повдигам учудено вежди и да оголвам зъби в широка усмивка. Много неща, които се препречват на пътя ми и се опитват да ме спънат, смеейки се. Такива неща, които съм не ги лови и дори в него пръстите на

краката мърдат в предстоящо усещане за пакост.

Едно от тези „големи неща“, които ме изстрелват отново с ракета към облаците, е безрезервната готовност на децата да се хвърлят в новото. С главата напред, без наколенки и

защитна броня. За детското въображение новото е поредната игра, която трябва да бъде проучена от всичките ѝ страни и изиграна с бързокрилия ентусиазъм на откривателя. Следейки поведението на децата, се връщаме към изначалния закон

за съществуване – светът е безкрайна поляна от разнопосочни табели, които те карат да стоиш буден и да не изпускаш нито една подробност. Сладостта на живота е в неговото вечно самоизследване – като форми, възможности, условности и паралелности. Всичко това минава през въображението и изплува на повърхността като шанс за преоткриване на играта на живота. А тя е шеметна, многопластова и презареждаща.

А играта на детето минава през неговото собствено усещане за тяло. За него движението, докато открива света, е първата буква от думата – то е проводник на чувства и мисли, канал на скритите пластове живот, които се раждат под обвивката. Тялото и движенията, които то произвежда, са разказаната история на човешкото чувстване в секунди. Времето при движение в детската игра е космическо, неговата плътност е съгъстена, а минутите вибрират със скоростта на светлината. Времето при движението на детското тяло не съществува, физически закони – също. Играта при детето неизменно е свързана с движение – първо фан-

тазно, после реално. То е това, което го изразява най-пълно и ярко, в неговите импулс и първичност. При децата животът тече във всяко едно вдишване и издишване. Вдишването е подготовка и отваряне към света, издишването вече носи нова идея, вдъхновение и реализация на желаното. Реализацията на желаното ме среща с детския копнеж по неоткрити хоризонти, театралните срещи – в гостоприемство и усмихване, кукленото – като разказана история, танцът между закачката и „правилата на играта“. Между 6 и 10 октомври в Смолян съм извън квадрата и се предизвиквам – в гледането, оценяването, въздишването, сънуването, написването.

Международният театрален фестивал за детска и младежка публика „Забранено за възрастни“ в Смолян дава възможност на детския вик на изненада да пренесе театралната енергия от хипотетична в съществуваща. Той е инициран през 2012 г. от фондация „За Родопите“ и се осъществява в тясно сътрудничество с Община Смолян, Фондация „Арт офис“, Фондация „Америка за Бълга-

рия“, Областна администрация Смолян, общини и кметства в Област Смолян и над 20 други партньори. III издание на фестивала респектира с програма и организация, утвърждаваща се смелост и упоритост, намигане с послеслов към обстоятелствата. А съществуването им за пореден път доказва, че хората, които създават и творят нова реалност за другите, не се отказват пред поставените условия, напротив – сами откриват по-добри такива. От уъркшопа за съвременен танц и спектакъла „Летящата крава“ (De Stijl, Холандия), който вдъхновява началото на текста, през цирк (Симоне Романо, Италия), клоунада (Театър „Хенд“, Пловдив), различен тип куклени представления („Приказка за Скитника-Крал“, „Грозното патенце“, „Храбрият шивач“), фолклор („Фолклорна магия“), традиционен Карагьоз от Турция („Карагьоз – вещиците и индийските факири“), драматични („Театрална мозайка“ и „Лазарица“) и експериментални форми („Аз, Душата“), събитието лети стремглаво по своята ос. И както стана ясно – и кравите могат да летят. И то как летят! ■

The Flying Classroom

There are things, which make me raise my eyebrows in astonishment and bare my teeth in a broad smile. Many things, which stand my way and try to trip me, while laughing. Things, which never fall asleep and even if so, the toes of these feet still wriggle planning the next mischief.

One of those “big things“, which launches me in a rocket to the clouds once again, is the unconditional willingness of children to jump at the unknown. Head forward, no knee-pieces, nor a protective armor. To children’s imagination, the unknown is the next game, which has to be explored at all levels and played with the swift-winged enthusiasm of the discoverer. Observing the behavior of children, we return to the original law of existing – the world is an enormous meadow with signboards, showing differ-

Katerina Georgieva

ent directions, which will make you stay awake and not miss a minute detail. The delight of life lies in its eternal self-exploring, referring to forms, possibilities, conventionalities and analogies. All of these pass through imagination and emerge at the surface, as a chance for rediscovering the play of life. And this play is vehement, versatile and amusing.

And the play of children concerns closely their own sensation of the body. To children, the completion of a movement, while they still discover the world, is the first letter of a word – it is a promoter of feelings and thoughts, a channel for the hidden layers of life, which emerge beneath the cover. The body and the movements that it creates are the narrated story of the human sensations in seconds. The time of movement in the children’s games is infinite, its